

Od radosti sem onemel,
ne morem do besed,
in tvoj nasmeh me je prevzel,
čar tvojih zornih let,

in tvoj korak, tako droban —
odtrgati oči ni moč...
Si podarila: Dober dan!,
podári mi še noč!

ARKADZ KULJAŠOŮ (1914—1978)

Utrgal nisem niti ene cvetke
in z néba niti ene zvezde ukral,
da bi jih, kakor v ljudski pripovedki,
prav vdano svoji ljubi daroval.

Naj cvetje bo v veselje na poljani,
ko bova kdaj sprehajala se tam;
v posodi brušeni se ne ohrani,
kot med zidovi ni življenja nam.

Do zvezd je daleč — ko bi jezdil ponje,
ne trajalo bi vek, dva, temveč sto,
da jih dosežem s sončnim faetonom,
leteti dano meni več ne bo.

Srce ne bi zdržalo teh naporov,
utihnil bi motor kar sredi cest,
kjer je požiral prah in prežal na razpotjih...
O, usliši ga brez cvetja in brez zvezd!

EDZI AGNJACVET (rojena 1916)

MLADOPOROČENCA Nevesto je pripeljal v dom,
v svoj dom — pod milim nebom,
saj njima žametnih preprog
in ne svetilk ni treba.

Prinese ženin, ves plašan,
 ji listje rdeče in rumeno,
 iz vej jesenskih je nabran
 šopek za ljubo ženo.

A barve znanih ji dreves
 so skrite v tem buketu,
 to pa ji dražje je prav res
 od vseh darov na svetu.

Jesen dvojici mladi dé,
 naj se za čas ne meni,
 saj od pomladne sreče te
 je daleč do jeseni.

NIL GILEVIČ (rojen 1931)

* * *

Noč.

Tišina.

Na ulici nikogar ni.

Stojim, poslušam — tu v bližini

utrga zrelo jabolko se z veje,

ob trhel panj udari med potjó

in glúho, mēhko se v prepad spusti.

odpravim se v senik — postalo je hladneje —

in dolgo, dolgo, dokler ne zaspim,

udarce zrelih sadežev lovim v uho.

A zgodaj zjutraj

jih deklica bo nasmejana —

vsa v pegicah,

s škrbinico,

in malce še zaspana, pobrala v košek

in vzela bo najlepše in najboljše,

umito v rosi in rumeno,

otrla ga (da jabolko, kot povoščeno,

kar zahrešči) in s tekom ga hrustáje

pridelek zreli bo domov odnesla.

Mojo nespečnost bo domov odnesla.

* * *